

обявява за шарлатани или умопомрачени – той не може да осъзнае как тези хора, които прекарват половината си живот сред дивата природа, наблюдавайки вълнистите треви и падащите води и слушайки ромона на потоците, докато ритъмът им не се превърне в същинска песен, могат да вярват във внушенията на последните и да чувстват, че във всичко, което живее, движи се и бълбука, присъстват същите мистични чувства и сили, както в тях самите. На всичко това ние противопоставяме живота в клубовете и семейството, приемите и службата, фабриките и стоковите борси, вестниците и „културата“. Нито един човек, вкаран в това „движение“, не може да разбере прелестното старо магьосничество. Но природата е вечна и докато расте тревата и тече водата, винаги ще съществува вероятността човекът отново да се поддаде на вечното ѝ очарование. И истината е, че докато не го направи, той няма да открие нито нова поезия, нито свежи идеи в изкуството, а ще трябва да повтаря старите и да търпи окаяните банални изложби, в които няма нито едно оригинално хрумване.

Ако се окаже, че детето е урочасано или „berufen“, може да се прибегне до различни средства, „ако едно не свърши работа, друго ще помогне“, но тук ще се занимаем само с онези, които съдържат заклинания. Едно от най-предпочитаните е следното: Отрязват се три клонки, всяка от различно дърво, и се поставят в малко пръстено гърне, напълнено с вода чрез потапяне или загребване, но само по течението на потока, а не срещу него. След това се добавят три шепи брашно и се изваряват до Brei или гъста каша. Един конски косъм се омотава около игла, която се забива не с върха, а с ухото във вътрешното дъно на ведро, което се напълва с вода и върху всичко това се поставя гърнето с кашата. След това урочасаното дете се държи върху ведрото, като монотонно се повтарят следните рими:

*„Páñi, páñi lunjára,
Páñi, páñi isbiná;
Te náshválipen çucá
Náshválipen mudára,*

*„Вода, вода, разстели се,
вода, вода, разпрости се.
Ти, болест, изпари се,
ти, болест, съсипи се.*